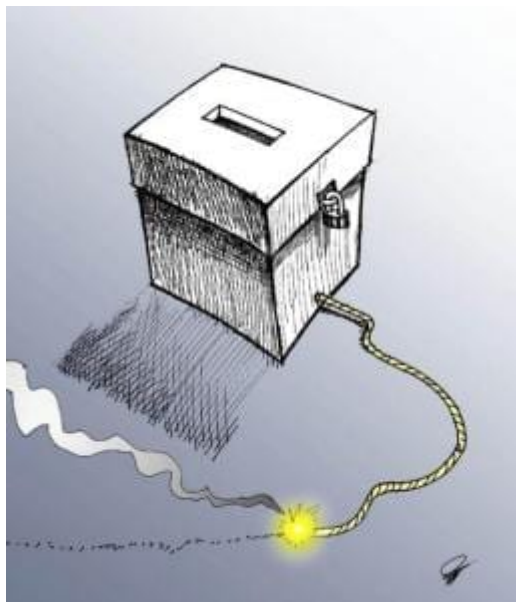

Autor: Radim Lhoták

Současný svět je plný rozporů a skrytých sil, o jejichž záměrech má prostý člověk sotva tušení. Informační kanály vibrují přetlakem rozporuplných názorů, indoktrinace, lží, dohadů, přeludů, desinformací, ale také zneklidňujících odhalení, kritických analýz, prozíravých tušení a ozvěny moudrosti našich dávných předků, to vše probouzí v lidech mnoho otázek a nejistých očekávání. Co mě ale zneklidňuje ze všeho nejvíce, je skutečnost, že nikde není vidět duchovní síla, která by poctivě hledala cestu pravdivého poznání a stala se oním důvěryhodným směrníkem hodným následování.

Nedivme se, celá historie lidstva posledního tisíciletí je poznamenána úsilím zcela opačným. Jak zatemnit pravdu, jak tuto pravdu relativizovat, jak vymazat lidem paměť, jak je uvést do říše iluzí a představ, v nichž skutečnost přestává existovat v poznatelné a všem přijatelné soustavě vědění. Cosi temného, silného a nelidského vládne naší myslí i našimi životy. Svět lidí postupně podléhá parazitickému způsobu existence, množící se kmeny sociálních parazitů všeho druhu přivádějí celá společenství živých kultur do stavu nouze, otroctví a zoufalého přežívání ve strachu, co bude zítra. Lidé se pod tlakem emocí probouzejí z konzumní letargie a ptají se, co se to vlastně děje? Kam se ten svět žene? Co s námi bude? Co bude s našimi dětmi? Nikdo jim ale neumí dát uspokojivou odpověď. Proč? Inu proto, že nikdo dnes nechce znát pravdu, jedinou pravdu, objektivní pravdu, a podle ní se začít chovat. Jako by všichni dali za pravdu poslední pravdě libertariánů: Není jediné pravdy, nic jako objektivní pravda neexistuje, nárok na vlastnictví pravdy je nejvyšší z vůle moci, jíž je třeba vymýtit. Důsledek takového postoje k pravdě je prostý: Reálná moc nabyla obludně devastujících kontur skrytých za ideami demokracie, liberalismu, rovnoprávnosti a vlády zákonů.

V poslední době jsem obdržel pozvání od mnoha občanských i politických iniciativ, abych se zúčastnil jejich seminářů a případně vstoupil do diskuse svými náměty a myšlenkami. Necítím

se být vlastníkem objektivní pravdy. Objektivní pravda nám bude vždy do značné míry vzdálena a cesta k ní nevede myslí samotného, byť nezávislého a kriticky uvažujícího jedince. Cesta k pravdě musí být podepřena osvíceným společenským vědomím, zkušeností celého lidského rodu podstupujícího zápas za svobodu, lidskou důstojnost a duchovní ušlechtilost. Přesto se domnívám, že důvod, proč mé myšlenky a články oslovují mnoho rozdílných názorových skupin, spočívá v tom, že se v nich odráží cosi hlubšího a s pravdou rezonujícího. Podle našich slovanských prapředků se energetické centrum ducha člověka nachází v oblasti srdce. Proto ten, kdo se otevře svému srdci, začíná cítit, kam ho vede jeho touha, jaké jsou jeho kořeny, kde je uloženo dědictví moudrosti těch, kteří dosud zcela neztratili paměť rodu, společné krve, vyššího ducha, onoho vědění, jež vedlo naše předky k poznání dobra.

Slovansko-árijské Vědy

Slovo vědění pochází od slova Vědy. Ten, kdo hledá skutečnou pravdu, asi již tuší, že pramenem, z něhož je možné načerpat sílu společné cesty, zjistit to podstatné, co nás spojuje a co nám může navrátit lidskost po tisíciletích úpadku a evolučního regresu způsobeného míšením ras, mocí sivých andělů spásy a pokroku, nuže tímto pramenem jsou slovansko-árijské Vědy. Tisíckrát zapomenuté, tisíckrát zničené v plamenech ohně, jenž v mnoha etapách vymývání mozků ve jménu pokory před kořistnickou mocí a všemohoucností jediného Boha zachvátil duchovní poklady starověkých knihoven společně s mnoha souvisejícími díly velevážených mudrců všech barev pleti. Přesto se pravda zničit nedá, nedá se vymýtit ohněm ani mečem, protože je uložena v nás samých, je uchována v našem srdci, a z něho se vždy vynoří síla nalézt či ochránit alespoň střípky vědění, které nakonec vynesou na povrch pravé poznání v celé jeho velikosti a zářivém světle pravých bohů, našich praotců.

Jak jsem řekl, dostávám pozvání ze všech možných směrů současného hnutí usilujícího o změny ve společnosti, a patří sem pravicově konzervativní hnutí D.O.S.T. , levicové hnutí CESTA, Strana pro reformu společnosti a ekonomickou reformu, Česká konference, hnutí Vyměníme politiky a další. Setkávám se s mnoha koncepty, jimiž má být napraven směr naší společnosti, moje články přebírají i křesťanská sdružení, jimž není lhostejný lidský úpadek ve všech sférách života, a která hledají nezaujaté odpovědi na naléhavé otázky doby. Pokud však mám být upřímný, v žádném z uvedených myšlenkových směrů bohužel nenacházím potřebný náboj, s jehož vibracemi by souznělo mé srdce, nikde nevidím sílu přesvědčení, jímž by se mohli získat lidé ve své většinové touze obrátit se tam, kde jim kyne v ústrety lepší příští. Jak tedy dál? Víme vůbec, co chceme?

Ztráta rodové paměti - cesta ponížení člověka

Nad naší budoucností stále visí velký otazník. Soudím, že k tomu, abychom se pohnuli vpřed, musíme se postupně vypořádat se všemi druhy parazitismu, který se rozmohl v současné civilizaci. Čím to bylo umožněno? Na jedné straně je to materialismus, vláda hmoty nad duchem, neomezená moc peněz v rukou plutokratů. Tato patologická moc nás zotročuje po stránce existenční. Stala se základním stimulem sociálního parazitismu, k němuž patří všechny formy vykořisťování člověka člověkem, ekonomika postavená na dluhu, ziskuchtivý kalkul podnikatelů, pro něž je člověk nákladovou položkou, formou disponibilní zásoby, na níž

je třeba šetřit a eliminovat její lidský faktor, je to i myšlení politiků, jimž je občan obtížnou a neposlušnou zátěží při jejich snaze zajistit se u moci v souladu s veřejným míněním, je to i duch konkurence převažující nad smyslem pro spolupráci podpořený individualismem a mantrou samospasitelnosti volného trhu.

Na druhé straně jsme svědky postupného ponížení člověka na úroveň zvířete ujařmeného do bezmocného stáda otrockých duší. Duchovní a nakonec i evoluční regres člověka probíhá ve jménu liberálních idejí. Demokracie, rovnost, rovnoprávnost, základní lidská práva, právní stát, humanitární universalismus, multikulturalismus, to všechno jsou nástroje, jak člověka vyčlenit ze smysluplného kulturního, rodového a nakonec i národního kontextu, jak ho připravit o vědomí celku, sama sebe a tak ho v odcizení zbavit hlasu srdce, duchovní příslušnosti, vědomí sounáležitosti, rodové paměti, tradice i kolektivní zkušenosti.

Prvním a hlavním nepřítelem temných sil moderní doby bylo cítění člověka spojené v silný celek pod záštitou rodu, rasy, později obce a kolektivní svépomoci. Poslední jistotu svébytnosti ztratil člověk po té, co byl vykořeněn z rodového kontextu a přijal úděl příležitostného otroka zevlujícího bezbřehým světem stejně nezakotvených tuláků. Každý jedinec je unikátní a nezaměnitelná bytost, každý jedinec ví něco, co neví ten druhý. Ve své podstatě však nejde o individualitu, neboť jedinec není nositelem ničeho, co by se dalo nazvat kultem, obecným povědomím, objektivním věděním, jedinec není ani morální bytost, pokud nemá odpovědnost a vztah povinnosti k pospolitému celku. Jediným organickým celkem pro umístění jedince je rod, kmen, jinými slovy společenství sdílející jeden obraz krve i ducha. Rod je vyšší forma bytosti, rod ví vše, co vědí všichni jeho příslušníci, rod je skutečná individualita, která může nést atribut svobody a sdílet se všemi jednu hrst, sílu, ušlechtilost, duchovní vyspělost a existenční nezávislost. Individualita jedince je určena individualitou rodu, ničím jiným. Rod předurčuje jedince schopnostmi, genetickými vlastnostmi, společnou zkušeností, prožitkem lidskosti a vposled i učením pravdy o smyslu života, dobrém mravu a dobrém jednání. Ztrátou smyslu pro rod a v důsledku i rodinu se z člověka stalo politováníhodné a všemi přírodními silami ohrožené zvíře shánějící potravu kde se dá. To je také účel všech útoků proti národnímu cítění lidí a zruďných forem nacionalismu, jimiž se mělo navždy odrodit lidské srdce od svého původu i zdroje sebevědomí.

Bojkot voleb - naše NE parazitické moci

K tomu, aby se člověk pozvedl ze svého odcizení, aby našel vlastní kořeny a smysl, musí se nejdříve vymanit z kleští sociálních parazitů, kteří hubí v zárodku jeho zdravou mysl i schopnost svobodné existence. Dnes není namístě se ptát, jaké nové paradigma společnosti je to správné. Dnes není v srdcích lidí čitelné, jaké společenské poměry mezi lidmi jsou přirozené a dobré. A co není dáno v srdci člověka, individuální rozum nesjednotí, i kdyby byl sebegeniálnější. Jak se však sociálním parazitům postavit? Jelikož ryba páchne od hlavy, je třeba nejprve odstavit současné finanční elity od zdroje jejich moci. Oni jsou ti, kdo zaseli parazitickou infekci do celé společnosti. Je třeba přestat zacházet s jejich penězi a vytvořit si vlastní měnu nezávislou na současných soukromých bankách, a to i při vědomí všech rizik, které to může přinést, včetně možnosti, že se naše země stane terčem ze západu

organizované podvratné činnosti případně spojeneckých leteckých úderů podobně jako dnes národy severní Afriky či nedávno jižních Slovanů.

Pokud bych měl dát návod, jak to udělat, s čistým svědomím odkážu čtenáře na koncept ekonomické reformy pod hlavičkou sdružení Společenská reforma o.s. Toto sdružení mělo původně v názvu ekonomickou reformu. Myslím si, že by u něho mělo zůstat, protože na hlubší společenské reformy není nyní vhodná doba. Otázka zní, jak takovou ekonomickou reformu a zavedení státního finančního systému na podporu správné funkce peněz a tržní směny provést. Bylo by jistě dobré, pokud by Strana pro ekonomickou reformu získala rozhodující mandát z voleb. Mám však obavu, že to se nemůže stát. Důvody si, myslím, není těžké domyslet. Co tedy s tím? Soudím, že je nyní na nás, abychom vyjádřili kolektivní odpor k současnému politickému systému, který podporuje moc bankovních plutokratů. Jak je možné, abychom vyměnili politiky a nezískali přitom jen nové tváře téže garnitury zkorumpovaných hráčů? Domnívám se, že jediná možnost je bojkot voleb. Jen tak můžeme zpochybnit mandát politických pokrytců natolik, aby byli nuceni se začít ptát nás, občanů, co vlastně chceme. Pak bude možné říci, přejeme si ekonomickou reformu, při níž nebudeme otročit finančnímu kapitálu. Tuto reformu není třeba vymýšlet, protože její promyšlený koncept již existuje, například z dílny páně Jiřího Schlimbacha.

Říkáte, že nikdo dnes lidi nepřesvědčí, aby jednotně podpořili bojkot voleb? Že stále zůstane velké množství lidí, kterým současný stav vyhovuje? Odpovídám možná, snad, ale tak to zkusme, alespoň si tak ověříme, kolik těch sociálních parazitů ve společnosti skutečně máme. Od toho se mohou odvíjet i další úvahy o nápravě věcí lidských.